

FRANCES FYFIELD

**SÂNGE
DIN PIATRĂ**

Traducere din limba engleză
de Iulia Dromereschi

PALADIN

CAPITOLUL ÎNTÂI

Scena 1

Odată achitat – sentință pronunțată fără pompă, însă cu o bruschețe dramatică, în cea de-a patra zi a săptămânii a șasea a îndelung amânatului său proces –, inculpatul aștepta lângă Sala Trei a Tribunalului Penal Central, la multă vreme după ce toți ceilalți plecaseră. Admira partea mai veche a clădirii. I se oferise distincția sălii de judecată originale, datând din secolul al XVII-lea, care condusesse cândva, printr-o trapă căscată în podea, către celulele închisorii Newgate, aflate chiar dedesubt. Cu două secole în urmă, prizonierii intrau prin această gaură din podea. Se spunea că judecătorul ținea un buchețel de flori la nas pentru a masca mirosul umanității încarcerate. *Ring a ring o' roses, a pocket full of posies, Atishoo, atishoo! We all fall down*¹. Sau poate că, după cum afirma doamna Shearer, avocat al Coroanei – o persoană cu o cultură vastă –, cântecelul se referea la anii epidemiei de ciumă.

¹ Fragment dintr-un cântec popular cu felurite variante, adoptat de copiii din Anglia și SUA. Anumite voci susțin că acest cântec descria inițial simptomele ciumei, dar specialiștii în folclor contrazic afirmațiile respective (n.t.).

Tocmai de aceea aștepta: pentru a-și lua rămas-bun de la ea. Știa prea bine că îl ura, în măsura în care o ființă atât de nemiloasă putea nutri vreun sentiment. Și el avea un miros aparte – un miros greu. S-ar fi priceput mai degrabă să-și mascheze cu grijă disprețul decât să-și manifeste afecțiunea; cât despre sentimente, ferească Dumnezeu! Avea cincizeci și unu de ani, un mers de balerină agresivă, un comportament de primadonă lingușitoare, care se pricepea să ultragieze în numele clienților săi, precum și capacitatea de a crede în ei până în pânzele albe. Dorința ei de a câștiga era letală. Îl fermecase la început, însă lucrul acesta se petrecuse cu mult timp în urmă. Doamna Shearer primise exact ce merita mutra ei slută.

Procesul o pusese într-o lumină nefavorabilă, însă rezultatul fusese obținut pe bună dreptate, în urma exploatării slăbiciunilor, argumentelor legale, manipulării și norocului. Sinuciderea martorului-cheie a fost considerată o mare neșansă. Sau, altfel spus, un masacru profesionist comis de ea. Acuzarea a trebuit să-și susțină cazul, iar ea – să-l distrugă. O făcuse, însă rezultatul nu avea s-o acopere de glorie, pur și simplu fiindcă fusese privit ca un exemplu de noroc sadic mai degrabă decât ca dovadă a talentului de avocat.

N-ar fi dorit să-și ia rămas-bun. N-ar fi vrut să-l mai vadă vreodată, dar el tocmai părăsise pentru prima dată închisoarea ieșind pe ușa din față și nu cu duba închisorii. Duba cu pricina, îi spusese ei, era un mijloc de transport extrem de incomod; era de parcă ar fi călătorit în interiorul unei bombe umane cu ceas, garnisită cu scaune de plastic topit și cătușe.

Libertatea putea să aștepte. Știa că ea trebuia să se îndrepte spre ușa aceea pentru a ieși, și mai știa că ea spera

ca el să fi dispărut de multă vreme, să i se piardă urma. El dorea, însă, o șansă de a-i aminti cât de multe aveau în comun; dorea să-i mulțumească, firește, și, peste toate, să îi aducă la cunoștință *precis* ce realizaseră amândoi. Ca și cum, după toate acele ore petrecute împreună, ea n-ar fi știut.

Purta tocuri înalte de parcă s-ar fi născut pe ele, lovind ritmic podeaua acoperită cu dale. Ezită când îl văzu: erau singuri, cu excepția gardianului care aștepta să-i conducă afară. Spațiul deveni dintr-odată vast. Echipa sa de specialiști în drept se topise de îndată ce judecătorul se ridicase de pe scaun. Nimeni nu dorise să-și ia la revedere. Clica jalnică de procurori și polițiști nemulțumiți ieșise din scenă prin stânga, mânănd-o din urmă pe cățeaua aceea, cu geanta ei cu tot; l-ar fi scuipat în trecere, dacă nu o țineau. Cu toții se aflau, probabil, altundeva, dându-și hainele de pomană, precum penitenții biblici. Era foarte posibil să fi rămas doar ei doi – după atâtea ore petrecute împreună pentru a-și lua rămas-bun.

Ezitare din partea ei; zgomotul tot mai lent al pantofilor negri, de parcă s-ar fi oprit din dans. Ezitarea deveni certitudine. Doamna Shearer nu și-ar fi permis niciodată să fugă.

— Încă mai ești aici, Richard? întrebă ea. Nu te ademenește aerul proaspăt, nimic? S-a terminat.

— Am vrut să-ți mulțumesc.

Se ținea la distanță, însă el făcu un pas înainte și îi atinse brațul, deasupra cotului. Ambii umeri îi erau încărcăți cu genți de piele pline cu hârtii. Chipul îi era bătrân și rece, mai palid decât devenise el în închisoare – un chip golit de expresie, extenuat, care rămăsese la fel de urât.

— Nu e nevoie. Mi-am făcut meseria.

— Așa este. Pot să îți duc gențile?

— Nu. Îmi duc singură bagajul.

Începu să-și croiască drum pentru a-l ocoli, cu un dezgust evident. Era furios. *După toate orele acelea!*

— Voiam doar să ies de aici cu tine. Salvatoarea mea! Și tu nici măcar nu poți suporta una ca asta?

Ea puse jos gențile cu documente și își frecă umărul drept, cuprinsă de osteneală. Vorbi tare, cu vocea ei aspră.

— Nu, nu vreau să ies de aici împreună cu tine, chiar dacă nu e momentul potrivit pentru ziariști. Ai vrut să-ți iei rămas-bun, așadar bun-rămas, Rick Boyd. Mi-am terminat treaba și o să mă apuc de alta. Trebuie să mai dovedesc nevinovăția cuiva.

— Să ne strângem mâinile, atunci.

Cu un gest automat de politețe – se pricepea la gesturi – întinse mâna dreaptă către el. Îi privi degetele lungi, fără inele, cu unghii ca niște gheare, pe care le văzuse de atâtea ori întorcând paginile în prezența sa, căutând scăpări în declarații și găsindu-le mereu. În ultima secundă, mâna ei tremură, iar el își imaginează ce și-ar dori să facă după ce îi strângea mâna. Femeia avea să-și dorească să șteargă toate urmele, să-și frece palma umedă de materialul fustei, pentru a scăpa de mizeria lui – poate că nici nu avea să aștepte până când el n-ar mai fi văzut-o. Apucă mâna oferită și apăsă primul deget, până când osul trosni.

— Frumoase mâini, murmură el. Am pus-o pe dra-ga de Angel să și le expună pe masa din bucătărie. Îmi place nespus o mână de femeie. Își făcuse unghiile pentru mine. Se admira, cu mâinile întinse pe tăblia mesei, când i-am tăiat primul deget. Sângele a țâșnit în supă, iar sarea – pe rană. A dormit foarte bine, te asigur. Precis nu-i

lipsește. Oricum, chiar am vrut să-ți mulțumesc că m-ai scos la liman. Ai lucrat perfect. Ca la carte.

Încercă să-și înghită mândria. Își îndreptă umerii.

— Presupun că noi am omorât-o, adăugă el în șoaptă. Dar n-am vrut. O găsesc eu pe nenorocita cealaltă. Oricum... mersi.

Dădu drumul mâinii, care căzu fără vlagă pe lângă corp. Ea își îndoi degetele moi, inspiră adânc, își ridică gențile pline cu robe și hârtii și se îndepărtă, pocnind din tocuri. Odată aflată la o distanță sigură, se întoarse pe jumătate, își verifică telefonul mobil aflat în buzunarul de la piept și rosti peste umăr:

— O să scriu totul în memoriile mele, domnule Boyd.

Apoi ieși. Gardianul o urmă, lăsându-l pe inculpat singur. Acesta execută un scurt dans pe modelul central al podelei acoperite cu dale.

Liber.

Conștiința era domeniul altora. Afară, soarele fierbinte de vară care încălzea strada era întocmai cum îi promisese ea; dar nu era el omul care să remarce anotimpurile. Adevărul nu făcuse rău nimănui vreodată, cu excepția victimelor sale, iar victimele mințeau, nu-i așa? Mințeau, și doar una dintre ele murise. Cui îi păsa? Și el, și doamna Shearer erau croiți din aceeași stofă. Nu se pricepeau la suferință.

Bucurie.

Doar că afară, la lumina zilei, el știa că ea nu-și făcuse treaba cum se cuvine. Nu dovedise că era NEVINOVAT. Ce memorii? Ce revelații după toate acele ore nesfârșite? Nu îl iubise niciodată și era încă stăpână pe viața lui.

Scena 2

La începutul unei dimineți reci de ianuarie, Paul Bain trecea de pe o stradă aglomerată pe alta, admirând contrastul dintre aceasta și cea pe care o părăsise și dorindu-și să fie acasă, în pat. Strada mărginită cu un șir de copaci era liniștită, afișând clădiri care aduceau a reședințe diplomatice și un hotel de o eleganță discretă, cu șase etaje și o fațadă splendidă în stil edwardian. Își imagina că e un turist bogat aflat la Londra, care locuia într-un asemenea hotel, calculând că o noapte l-ar costa salariul pe o lună și că nu aceasta era cariera pe care și-o dorea. Artist redus la stadiul de trepăduș. Era o zi numai bună pentru regrete. Își pregătise aparatul pentru sarcina lipsită de strălucire a acelei dimineți: fotografierea lucrărilor la drumuri, pentru a servi drept dovadă Consiliului Local Westminster. Spera că nu are ținuta potrivită situației și nu-și dorea să ajungă la destinație, așa că se opri și căută un loc bun pentru visare. Atunci o văzu.

Femeia ședea pe balustrada unui balcon aflat la etajul șase al hotelului, încadrată de câțiva arbuști aflați în spatele ei. Picioarele încălțate în cizme îi atârnavă în față; se sprijinea în mâini. Era îmbrăcată din cap până în picioare în culori aprinse și părea mică și stranie, cum stătea cocoțată acolo. În camera alăturată se deschise o fereastră. Cineva ieși pe balcon și îi vorbi. Scena părea extrem de naturală, deși excentrică, de parcă ar fi fost o șuetă matinală între cameriste; totul era sub control. Avea aparatul în mâini. Fixă obiectivul pe femeie, ca să vadă mai bine. Când scutură din cap, părul ei lucios reflectă lumina. I se păru că observă prin obiectiv un zâmbet liniștitor, abia schițat, de parcă l-ar fi văzut, pe el sau pe cineva cunoscut, o persoană pe care o plăcea. Apoi sări.

Sări în gol. În urmă cu o fracțiune de secundă fusese în siguranță – chiar dacă precară – pe balustrada lată de piatră, sfidând pericolul fără a fi amenințată; apoi își făcuse vânt cu mâinile, își depărtase larg brațele și plutise în jos, ca o pasăre împușcată. Înregistră prin obiectiv căderea agonizant de lentă: înțelese ideea de timp care se oprește în loc când silueta ei deformată căzu și deveni încețoșată, lovindu-se de pavaj cu un sunet asurzitor. Zgomotul fu asemenea ciocnirii a două mașini și îi vibra în picioare și în craniu – o explozie camuflată, care izgoni păsările din copaci, făcându-le să zboare cu țipete de protest. Rămase acolo, cu aparatul blocat în mână, până când genunchii începură să-i tremure, iar clădirile din jurul său părură să se clatine, să se scuture și apoi să rămână nemișcate. Își uitase propriul nume.

Apoi lăsă aparatul să cadă și privi înapoi spre balcon, cu ochiul liber. Persoana care vorbise cu femeia făcuse un pas înapoi, îndepărtându-se de margine, și își acoperise chipul cu mâinile. Tăcerea era de nedescris. Nu se mișcă; nimic nu se mișcă. Rămase acolo o vreme, ca un copil care aștepta să vină cineva să-l ia. Fu cuprins de sentimentul capricios că ar trebui să îl întrebe cineva cum se simte, pentru că îi era frig pe partea umbrită a străzii și se simțea slăbit și singur; îi era rău. În mijlocul agitației pricinuite de ambulanța care sosi mai apoi și de oamenii care își făcură de lucru în jurul cadavrului din drum, nimeni nu se apropie de el, iar bărbatul se pomeni că era cam supărat pe ea, fiindcă îl făcuse să treacă prin asta. În același timp, își dădu seama că toate nenorocirile creau ocazii, iar dacă dorea să fie paparazzo, trebuia să gândească precum unul dintre ei. Cu hainele acelea atât de colorate, putea fi o persoană faimoasă. Poate că era

o cascadorie care nu mersese deloc așa cum trebuia. De îndată ce o văzuse, își amintise un eveniment surprinzător de similar petrecut cu doar o săptămână în urmă, când o altă femeie sărise de pe o clădire, în lumina rece a zilei. Asta făcea ca totul să pară o simulare neverosimilă – o simplă repetiție inofensivă a momentului morții și o ocazie perfectă pentru fotografii.

Așa că o vându. Pe ea; fotografiile cu ea. Doamna Marianne Shearer apăru la știri cu un impact mai puternic decât cauzase vreodată de-a lungul carierei sale ca apărător al justiției, oricât de faimos ar fi fost procesul.

„Persoană faimoasă“ și „persoană bine-cunoscută în anumite cercuri“ erau totuna. Era o săptămână plicticoasă, prea curând după Anul Nou. Să te arunci de la fereastră era suficient ca să-ți asiguri o faimă temporară, mai ales când erai bogat, bine școlit, plin de succes și fără vreo problemă evidentă – făcând, astfel, mai multă vâlvă decât ultimul deces autoprovoacat. Fotografiile de o calitate excelentă ale lui Bain fură publicate a doua zi, după organizarea unei licitații pentru drepturi. Interesul acordat fu intens, iar revolta, considerabilă, pentru că ziarele alese fură primele care răspândiră vestea către majoritatea prietenilor, membrilor familiei, colegilor etc. Cu toții aflară cum sfârșise, privindu-i căderea liberă, surprinsă pe pagina unui ziar într-o dimineață fără alte știri. Lipsa de sensibilitate cu care senzaționala sinucidere fusese surprinsă pe peliculă și voyeurismul rece al fotografului oportunist confereau o nouă dimensiune tragică decedatei. Pluti către pământ în ceața maronie a gloriei, în sfârșit celebră, fie că i-ar fi plăcut sau nu. „O femeie la apogeul carierei/ o apărătoare neînfricată a legii/ protectoare a drepturilor omului/ inocenta/ proprietara unui apartament de 3 camere

în Kensington, în valoare de un milion, iubită de prieteni și de frate. Cetățean britanic, născută în NZ.“

Niște străini care nu o cunoscuseră vărsară lacrimi. Sărmana femeie distrusă, pentru care banii nu putuseră cumpăra decât o cameră splendidă de hotel, tocmai pentru a se arunca de la balconul ei. O poveste de dragoste eșuată? Depresie de sezon? Nu conta. Săraca femeie bogată și singură – o lecție pentru toți. Omagii din partea prietenilor.

O persoană privea prima ediție a ziarului *Daily Mail*, pe care fusese atrasă să o cumpere, la fel ca multe alte mii, doar datorită fotografiei de pe prima pagină, înfățișând o siluetă care sărea de pe marginea unei clădiri; mai multe detalii, la pagina trei. Femeia privi cu atenție și izbucni, la rândul ei, în lacrimi, până când descoperi detaliile și numele. Atunci aruncă ziarul cât colo. De ce nu își luase viața mai devreme, înainte să facă atâta rău? Apoi plânse înfuriată până când adormi, pentru că aceasta nu se numea dreptate și nici nu se numise așa vreodată.

Fotograficul ajunsese la concluzia că făcuse cea mai mare greșeală din întreaga sa viață când se aflase pe acea stradă, la acea oră, unde văzuse ceea ce văzuse. Își plătise datoriile și îi rămăseseră bani, însă devenise posedat. Nu mai putea duce aparatul la ochi fără să-i tremure mâna; nu îi venea să creadă ce văzuse prin obiectiv, iar imaginile se încețoșau odată cu observațiile care îl bântuiau: cât de atent selectase locul exact de unde avea să sară, pentru a evita porticul hotelului, unde s-ar fi izbit de suportul pentru steag, sau camera din dreapta, unde s-ar fi încurcat în ramurile copacului care ajungeau la etajul al patrulea – ramuri de pe care păsările își luaseră zborul, țipând speriate. Încerca să găsească o dovadă că nu fusese un act premeditat, că era

vorba mai degrabă despre un accident sau despre o crimă. Căuta mereu o a treia siluetă, în spatele arbuștilor ornamentali de pe balcon și în camera din spate, uitându-se după umbra pe care își dorea s-o fi văzut, după cineva care ar fi putut avea o explicație. Nu existau fotografii de dinainte să sară – nimic până în momentul când se aruncase în afară și fusta aceea amplă îi dezechilibrase ușor căderea –, însă avea în minte imagini ale unor lucruri pe care și-ar fi dorit să le vadă, imagini ale aceleiași siluete zburând înapoi.

O a treia persoană văzu fotografiile și râse. Așa-ți trebuie. N-ai vrut să ieși de-acolo cu mine. Am știut eu că te-am speriat de moarte, am citit asta pe chipul tău. Am dat mai departe ștafeta conștiinței, OK? Ai căzut cu degetele răsfirate și parcă nu aveai defel degete mari. Ai crezut că ești imună. Acum cine va mai scrie memoriile acelea?

Își aminti cum, ultima dată când se văzuseră, ea se jucase cu telefonul mobil din buzunar, de parcă ar fi verificat ceva. Înregistrase totul. Își mai aminti și cum era, cum nimic din ceea ce făcea în public, nici chiar cel mai mic gest, nu era lipsit de sens.

Poate că-și pierduse influența, însă mai era încă stăpână pe *viața* și pe *sufletul* lui. Înregistrate, pe hârtie – încă avea toate acele dovezi despre *el*.

Un bătrân ședea cu ziarul de seară, pe care îl analiza cu atenție. Își netezi jacheta din mohair fin și culese un ghemotoc de puf. Fusese singura dată când ea pătrunsese în locuința lui. Își auzea nepoții aflați în celălalt capăt al casei.

Apoi soția sa durdulie intră și îi aduse ceaiul.